

Sygn. akt II AKa 27/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Misiak
Sędziowie:	SA Maria Wiatr SA Jacek Błaszczyk (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2013 r.

sprawy

1) **K. D.**

oskarżonego z art. 58 ust. 2 ustawy z 29.07.2005 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk; art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zb. z art. 189 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 cyt. ustawy w zw. z art. 12 kk; art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 12 kk; art. 62 ust. 2 cyt. ustawy;

2) **J. D.**

oskarżonego z art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zb. z art. 189 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §2 kk; art. 245 kk; art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z 29.07.2005 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk; art. 288 §1 w zw. z 64 §1 kk; art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 cyt. ustawy w zw. z art. 12 kk; art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 12 kk;

3) **R. W.**

oskarżonego z art. 280 §1 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zb. z art. 189 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonych K. D. i J. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 19 września 2012 r., sygn. akt II K 2/12

na podstawie art. 437 kpk i art. 438 pkt 1 kpk oraz art. 624 §1 kpk i art. 636 §1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. D. w ten sposób, że:

- a) uchyla orzeczoną w pkt 5 karę łączną grzywny;
 - b) obniża orzeczoną w pkt 2 karę grzywny do 300 (trzystu) stawek dziennych;
 - c) na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 i 2 kk w zw. z art. 4 §1 kk za pozostałe w zbiegu przestępstwa przypisane w pkt 2 i 4 wymierza karę łączną grzywny w rozmiarze 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;
2. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. D. ten sposób, że:
- a) uchyla orzeczoną w pkt 12 karę łączną grzywny;
 - b) obniża orzeczoną w pkt 9 karę grzywny do 300 (trzystu) stawek dziennych;
 - c) na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 i 2 kk w zw. z art. 4 §1 kk za pozostałe w zbiegu przestępstwa przypisane w pkt 7 i 9 wymierza karę łączną grzywny w rozmiarze 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;
3. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem opłaty za udzieloną nieopłaconą pomoc prawną z urzędu oskarżonemu R. W. przed sądem drugiej instancji;
5. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś w zakresie apelacji prokuratora kosztami tymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 27/13

UZASADNIENIE

K. D. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od bliżej nieokreślonego dnia lipca 2009 r. do dnia 18 sierpnia 2009 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w T., pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy wielokrotnie, nie mniej niż 10 krotnie udzielił małoletniemu A. W. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy każdorazowo w ilości po 1 gramie, tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

II. w okresie od dnia 18 sierpnia 2009 r. do bliżej nieokreślonego dnia grudnia 2009 r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w T., pow. (...) oraz na terenie pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielał A. W. znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy każdorazowo sprzedając mu nie mniej niż 100 gram marihuany za kwotę 2000 zł i 100 gram amfetaminy za kwotę 2000 zł, przy czym do dnia 13 października 2009 r. A. W. był osobą małoletnią, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

IV. w dniu 2 marca 2010 r. w T., pow. (...) i miejscowości K. pow. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. oraz R. W., usiłował w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie A. W. w ten sposób, że w T. wbrew woli w/w pozbawił go wolności zmuszając do pozostania w samochodzie osobowym marki N. (...) o nr rej. (...) a następnie przewiózł go do miejscowości K. gdzie na przydrożnym polu groził mu pobiciem i pozbawieniem życia, a następnie po uprzednim skrepowaniu rąk użył wobec niego przemocy w postaci bicia rękami,

celem wydania pieniędzy w kwocie 3.000 zł jednak zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na zawiadomienie organów ścigania o popełnionym przestępstwie, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

V. w okresie od lipca 2009 r. do marca 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. w T., pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielał Ł. W. znaczną ilość o wadze nie mniejszej niż 2220 g środków odurzających w postaci marihuany każdorazowo sprzedając mu nie mniej niż 50 gram za kwotę po 1000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

VI. w lutym 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z J. D. w P., J. i B., pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielał małoletniej J. W. (1) znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany sprzedając jej nie mniej niż 45 gram za kwotę po 20 zł za 1 gram, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

VII. w okresie od listopada 2009 r. do połowy lutego 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z J. D. w J., pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i co najmniej 10 krotnie udzielał D. W. znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o wadze nie mniejszej niż 200 g każdorazowo sprzedając mu nie mniej niż 20 gram za kwotę po 400 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

VIII. w okresie od grudnia 2009 r. do 28 lutego 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z J. D. w J., pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i co najmniej 9 krotnie udzielał D. W. znaczną ilość o wadze nie mniejszej niż 500 g środków odurzających w postaci marihuany każdorazowo sprzedając mu nie mniej niż 25 gram za kwotę po 500 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

IX. w dniu 24 lutego 2010 r. w G. na ul. (...) wbrew obowiązującemu zakazowi posiadał przy sobie w kieszeni kurtki worek foliowy z zawartością substancji odurzającej w postaci marihuany o łącznej wadze 28,179 grama brutto, co stanowi znaczną ilość narkotyku, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

X. w lutym 2010 r. w J. gm. O., działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielał środków odurzających w postaci marihuany w ten sposób, że:

- S. W. udzielił dwukrotnie za każdym razem po 1 gramie płatnym po 30 zł,
- (...) udzielił trzykrotnie za każdym razem po 1 gramie płatnym po 30 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

J. D. został oskarżony o to, że:

XI. w dniu 2 marca 2010 r. w T., pow. (...) i miejscowości K., pow. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. D. oraz R. W., usiłował w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie A. W. w ten sposób, że w T. wbrew woli w/w pozbawił go wolności zmuszając do pozostania w samochodzie osobowym

marki N. (...) o nr rej. (...) a następnie przewiózł go do miejscowości K. gdzie na przydrożnym polu groził mu pobiciem i pozbawieniem życia, a następnie po uprzednim skrępowaniu rąk użył wobec niego przemocy w postaci bicia rękami, celem wydania pieniędzy w kwocie 3.000 zł jednak zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na zawiadomienie organów ścigania o popełnionym przestępstwie, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

XII. w miejscu i czasie jak wyżej użył przemocy i groźby bezprawnej wobec A. W. w celu wywarcia wpływu na w/w jako świadka opisanego wyżej czynu, w ten sposób, że bił go rękami po głowie oraz groził pobiciem i pozbawieniem życia, w celu zmuszenia go do odstąpienia od zamiaru powiadomienia Policji o popełnionym na jego szkodę przestępstwie, przy czym groźba ta wzbudziła u A. W. uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 245 k.k.;

XIII. w okresie od 18 sierpnia 2009 r. do bliżej nieokreślonego dnia grudnia 2009 r. działając wspólnie i w porozumieniu z K. D. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w T., pow. (...) oraz na terenie pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielał A. W. znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy każdorazowo sprzedając mu nie mniej niż 100 gram marihuany za kwotę 2000 zł i 1000 gram amfetaminy za kwotę 2000 zł przy czym do dnia 13 października 2009 r. A. W. był osobą małoletnią, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIV. w dniu 1 marca 2010 r. w P. ul. (...) gmina T., woj. (...) dokonał zniszczenia mienia poprzez wybicie 4 szyb samochodowych w samochodzie marki D. (...) o nr rej. (...) oraz potrójnych szyb zespolonych w dwóch oknach domu mieszkalnego i podwójnych szyb zespolonych w drzwiach balkonowych tegoż domu, czym działał na szkodę J. W. (2) w wysokości 2000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XV. w okresie czasu od kwietnia 2009 r. do marca 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru działając wspólnie i w porozumieniu z K. D. w T., pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielał Ł. W. znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o wadze nie mniejszej niż 2200 g każdorazowo sprzedając mu nie mniej niż 50 gram za kwotę po 1000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

XVI. w lutym 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru działając wspólnie i w porozumieniu z K. D. w P., J. i B. pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielał małoletniej J. W. (1) znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany sprzedając jej nie mniej niż 45 gram za kwotę po 20 zł za 1 gram, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

XVII. w okresie czasu od grudnia 2009 r. do dnia 28 lutego 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z K. D. w J., pow. (...) woj. (...), wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez ich nabywanie, przechowywanie, gromadzenie, porcjowanie, przekazywanie wprowadził do obrotu i co najmniej 9 krotnie udzielał D. W. znaczną ilość środków odurzających o wadze nie mniejszej niż 500 g w postaci marihuany każdorazowo sprzedając mu nie mniej niż 25 gram za kwotę po 500 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

R. W. został oskarżony o to, że:

XXIV. w dniu 2 marca 2010 r. na terenie gm. T., pow. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. D., dokonał rozboju na osobie A. W. w ten sposób, że grożąc mu pobiciem i pozbawieniem życia, doprowadził go do stanu bezbronności, po czym zabrał mu paczkę papierosów marki LM, tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.;

XXV. w miejscu i czasie j.w. działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. i K. D., usiłował w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie A. W. w ten sposób, że w T. wbrew woli w/w pozbawił go wolności zmuszając do pozostania w samochodzie osobowym marki N. (...) a następnie przewiózł go do miejscowości K. gdzie na przydrożnym polu groził mu pobiciem i pozbawieniem życia, a następnie po uprzednim skrupowaniu rąk użył wobec niego przemocy w postaci bicia rękami, celem wydania pieniędzy w kwocie 3000 zł jednak zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na zawiadomienie organów ścigania o popełnionym przestępstwie, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 19 września 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 2/12:

1. oskarżonego K. D. w ramach czynu zarzuconego mu aktem oskarżenia w punkcie I, uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2009r, nie wcześniej niż 15 lipca 2009 r. do 18 sierpnia 2009 r. w T., powiat (...), woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, wbrew przepisom ustawy, wielokrotnie, nie mniej niż 10 razy, udzielił małoletniemu A. W. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że każdorazowo przekazywał mu po 1 gramie tej substancji w celu zażycia, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 58 ust. 2 i 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go i wymierzył z mocy art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego K. D. w ramach czynów zarzuconych mu aktem oskarżenia w punktach II, V, VI, VII, VIII, uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2009 r., nie wcześniej niż od 15 lipca do 4 marca 2010 r. w T., powiat (...), w P., B. i J., powiat (...) woj. (...), działając w zakresie czynu opisanego w punkcie VII i VIII samodzielnie i bez porozumienia z J. D., a co czynów opisanych w punktach II, V i VI wspólnie i w porozumieniu z J. D., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielił innym osobom, w tym także osobom małoletnim znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany oraz znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że:

a) od 18 sierpnia 2009 r. do końca listopada 2009 r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. w T., powiat (...) oraz w innych miejscowościach na terenie powiatu (...), w woj. (...), za pośrednictwem A. W., mając świadomość, że w/w do 13 października 2009 r. był osobą małoletnią, wprowadził do obrotu i udzielił mu znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, sprzedając mu te środki i substancje wielokrotnie, nie mniej niż jeden raz w tygodniu, w porcjach konsumenckich po 1 gramie i po 0,5 grama, jednorazowo łącznie w ilościach nie większych niż po 100 gram marihuany i po 100 gram amfetaminy, w cenie po 20 złotych za jeden gram marihuany i po 20 zł za 1 gram amfetaminy, w celu dalszej odsprzedaży oraz w celu zażycia,

b) od lipca 2009 r., nie wcześniej niż od 15 lipca do 4 marca 2010 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z J. D., za pośrednictwem Ł. W. wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany, łącznie w ilości nie mniej niż 1500 gram, sprzedając mu wielokrotnie ten środek, nie mniej niż jeden raz w tygodniu w porcjach konsumenckich po 1 gramie, jednorazowo łącznie nie mniej niż po 50 gram w cenie po 20 zł za 1 gram, w celu dalszej odsprzedaży,

c) w lutym 2010 r. w P., J., i B., powiat warszawsko-zachodni, działając wspólnie i w porozumieniu z J. D., za pośrednictwem małoletniej J. W. (1) wprowadził do obrotu i udzielił jej znaczną ilość środka odurzającego w postaci

marihuany łącznie nie mniej niż 45 gram, sprzedając jej wielokrotnie ten środek w porcjach konsumenckich po 1 gramie i po 0,5 grama w cenie po 20 zł za jeden gram, w celu dalszej odsprzedaży oraz w celu zażycia,

d) od listopada 2009 r. do połowy lutego 2010 r. działając samodzielnie i bez porozumienia z J. D., w J., powiat warszawsko-zachodni, za pośrednictwem D. W. wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany, w łącznej ilości nie mniej niż 200 gram, sprzedając mu ten środek jeden raz w tygodniu w ilości po 20 gram, w porcjach po 1 gramie, w cenie po 20 złotych za 1 gram, w celu dalszej odsprzedaży,

e) od grudnia 2009 r. do 28 lutego 2010 r. działając samodzielnie i bez porozumienia z J. D. w J., powiat (...), za pośrednictwem O. L. wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniej niż 500 gram, sprzedając mu ten środek jeden raz w tygodniu w ilości nie mniej niż po 25 gram w porcjach po 1 gramie w cenie po 20 zł, w celu dalszej odsprzedaży,

czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 w zb. z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w brzmieniu sprzed dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go i wymierzył z mocy art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. przy uwzględnieniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz z mocy art. 33 § 2 k.k. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 400 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną 20 złotych;

2. oskarżonego K. D. uznał za winnego czynu zarzuconego mu w punkcie IX, z tą zmianą, że w jego opisie słowa „substancji odurzającej” zastąpił słowami środki odurzające w postaci ziela konopi inne niż włókniste i ustalił, że posiadał 28,179 grama netto marihuany w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani w brzmieniu sprzed dnia 9 grudnia 2011 r. (Dz. U. z 2011, nr 117, poz. 678) i za to skazał go na podstawie art. 62 ust. 2 tejże ustawy i z mocy tego przepisu w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

3. oskarżonego K. D. w ramach czynu zarzuconego mu w punkcie IV uznał za winnego tego, że w dniu 2 marca 2010 r. w K. powiat (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. oraz R. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na zdrowie i życie oraz przemocą polegającą na uderzeniu w twarz przez J. D., usiłował doprowadzić A. W. do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie 3000 zł, tytułem rozliczenia się za dostarczone w celu dalszej odsprzedaży środki odurzające i substancje psychotropowe, jednak zamiaru nie zrealizował, ponieważ pokrzywdzony nie poddał się ich woli i zawiadomił organy ścigania o popełnionym przestępstwie, przy czym K. D. czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, a J. D., będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności, czym K. D. wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go i z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę za równoważną 20 złotych;

4. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. za pozostające w zbiegu przestępstwa opisane w punktach 1, 2, 3 i 4 wyroku wymierzył oskarżonemu K. D. kary łączne 7 lat pozbawienia wolności i grzywny 400 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną 20 złotych;

5. oskarżonego K. D. uniewinnił od popełnienia przestępstwa zarzuconego w punkcie X aktu oskarżenia;

6. oskarżonego J. D. w ramach czynu zarzuconego mu w punkcie XI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 2 marca 2010r. w K., powiat (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. D. oraz R. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na zdrowie i życie oraz przemocą polegającą na uderzeniu w twarz przez J. D., usiłował doprowadzić A. W. do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie 3000 zł tytułem rozliczenia się za dostarczone w celu dalszej odsprzedaży środki odurzające i substancje psychotropowe, jednak zamiaru nie zrealizował, ponieważ pokrzywdzony nie poddał się ich woli i zawiadomił organy ścigania o popełnionym przestępstwie, przy czym K. D. czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne

przestępstwo podobne, a J. D. popełnił go w ciągu 5 lat, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. za umyślne przestępstwo podobne, po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności, czym J. D. wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go i z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę za równoważną 20 złotych;

7. oskarżonego J. D. w ramach czynu zarzuconego mu w punkcie XII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 2 marca 2010 r. w K., powiat (...), woj. (...), mając świadomość, iż A. W. może być świadkiem w postępowaniu karnym, użył wobec niego groźby bezprawnej w celu wywarcia na nim wpływu, aby nie składał zawiadomienia i zeznał co do popełnionego na jego osobie przestępstwa, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 245 k.k. i z mocy tego przepisu skazał go i wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności;

8. oskarżonego J. D. w ramach czynów zarzuconych mu w punktach XIII, XV i XVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2009 r. do 15 lipca 2009 r. działając samodzielnie i bez porozumienia z K. D., a od lipca, nie wcześniej jak od 15 lipca 2009 r. do 4 marca 2010 r. działając wspólnie i w porozumieniu z K. D., w T., powiat (...), w P., B. i J., powiat (...) woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielił innym osobom, w tym także osobom małoletnim znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany oraz znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że:

a) od 18 sierpnia 2009 r. do końca listopada 2009 r. działając wspólnie i w porozumieniu z K. D. w T., powiat (...) oraz w innych miejscowościach na terenie powiatu (...), w woj. (...), za pośrednictwem A. W., mając świadomość, że w/w do 13 października 2009 r. był osobą małoletnią, wprowadził do obrotu i udzielił mu znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, sprzedając mu te środki i substancje wielokrotnie, nie mniej niż jeden raz w tygodniu, w porcjach konsumenckich po 1 gramie i po 0,5 grama, jednorazowo łącznie w ilościach nie większych niż po 100 gram marihuany i po 100 gram amfetaminy, w cenie po 20 złotych za 1 gram marihuany i po 20 zł za 1 gram amfetaminy, w celu dalszej odsprzedaży oraz w celu zażycia,

b) od kwietnia 2009 r. do 4 marca 2010 r. w T., przy czym od lipca, nie wcześniej niż od 15 lipca 2009 r. do 04 marca 2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z K. D., za pośrednictwem Ł. W. wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany, łącznie nie mniej niż 2200 gram, sprzedając mu wielokrotnie ten środek, nie mniej niż jeden raz w tygodniu w porcjach konsumenckich po 1 gramie, jednorazowo łącznie nie mniej niż po 50 gram w cenie po 20 zł za 1 gram, w celu dalszej odsprzedaży,

c) w lutym 2010 r. w P., J., i B., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. D., za pośrednictwem małoletniej J. W. (1) wprowadził do obrotu i udzielił jej znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany łącznie nie mniej niż 45 gram, sprzedając jej wielokrotnie ten środek w porcjach konsumenckich po 1 gramie w cenie po 20 zł za jeden gram, w celu dalszej odsprzedaży oraz w celu zażycia,

czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 56 ust.1 i 3 w zw. z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 59 ust. 2 i 1 teź ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go i wymierzył z mocy art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz z mocy art. 33 § 2 k.k. kary 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 400 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną 20 złotych;

10. oskarżonego J. D. w ramach czynu zarzuconego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w nocy 1 marca 2010 r. w P., gm. T., woj. (...) uszkodził mienie należące do J. W. (2), w ten sposób, że wybił 4 szyby w jego samochodzie marki D. (...) o nr rej (...) oraz zniszczył szyby w drzwiach balkonowych jego budynku mieszkalnego, wyrządzając szkodę w jego mieniu w wysokości nie mniejszej niż 2000 zł, przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat,

będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. za umyślne przestępstwo podobne, po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go i wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności;

11. oskarżonego J. D. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie XVII aktu oskarżenia;

12. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. za pozostające w zbiegu przestępstwa opisane w punktach 7, 8, 9 i 10 wyroku wymierzył oskarżonemu J. D. kary łączne 8 lat pozbawienia wolności i grzywny 400 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną 20 złotych;

16. oskarżonego R. W. w ramach czynu zarzuconego mu w punkcie XXV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 2 marca 2010 r. w K., powiat (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. D. oraz J. D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na zdrowie i życie oraz przemocą polegającą na uderzeniu w twarz przez J. D., usiłował doprowadzić A. W. do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie 3000 zł tytułem rozliczenia się za dostarczone w celu dalszej odsprzedaży dla J. i K. braci D. środki odurzające i substancje psychotropowe, jednak zamiaru nie zrealizował, ponieważ pokrzywdzony nie poddał się ich woli i zawiadomił organy ścigania o popełnionym przestępstwie, przy czym K. D. czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, a J. D. popełnił go w ciągu 5 lat, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. za umyślne przestępstwo podobne, po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności, czym R. W. wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał go i z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. oraz 33 § 2 k.k. wymierzył mu kary 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę 50 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę równoważną 20 złotych;

17. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie wymierzonej R. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 lat i oddał go pod dozór kuratora;

18. oskarżonego R. W. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie XXIV aktu oskarżenia.

Ponadto wyrok zawiera rozstrzygnięcia o tymczasowym aresztowaniu, o kosztach sądowych, o kosztach obrony z urzędu oraz o dowodach rzeczowych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli prokurator oraz obrońca oskarżonych K. D. i J. D..

Prokurator zaskarżył w/w wyrok w stosunku do oskarżonych K. D., J. D. w całości, zaś w stosunku do R. W. w części, tj. w zakresie czynu z pkt. XXIV wyroku na ich niekorzyść i zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego a to art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez niewskazanie na powyższy artykuł jako podstawy prawnej orzeczonych w pkt. 2 i 9 wyroku kar grzywny, a uznanie iż podstawę taką stanowi art. 33 § 2 k.k.,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego a to art. 413 § 1 pkt 4, 5, 6 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia poprzez nie przytoczenie w wyroku opisu i kwalifikacji prawnej czynu IV zarzuconego aktem oskarżenia K. D. oraz brak rozstrzygnięcia sądu w tym zakresie ze wskazaniem zastosowanych przez sąd przepisów ustawy karnej,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym ustaleniu, że K. D. w ramach czynów zarzuconych mu aktem oskarżenia w punktach II, V, VI, VII, VIII w okresie czasu od lipca 2009 r. nie wcześniej niż od 15 lipca do 4 marca 2010 r. w T., P., B. i J. działając w zakresie czynu opisanego w punkcie VIII a polegający ma min. udzielaniu O. L. znacznej ilości środków odurzających działał samodzielnie i bez porozumienia z J. D. podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w toku postępowania karnego materiału dowodowego w tym z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków i wyjaśnień współoskarżonych, dowodzi, iż czyn ten popełniony był wspólnie i w porozumieniu z J. D.,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym ustaleniu, że K. D. nie wprowadził do obrotu i wielokrotnie udzielał środków odurzających w postaci marihuany S. W. dwukrotnie po 1 gramie po 30 złotych i (...)” trzykrotnie po 1 gramie po 30 złotych podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego a zwłaszcza wyjaśnień K. D. oraz zapisów treści wiadomości sms z jego telefonu komórkowego dowodzi, iż popełnił on opisany wyżej czyn, zaś odwołanie wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego było tylko przyjętą linią obrony,

5. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu K. D. za czyn ciągły z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przyjęty w ramach czynów opisanych w pkt II, V, VI, VII, VIII i czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z pkt IV a w konsekwencji rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynów, wagi i ilości popełnionych przez niego przestępstw oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, co powoduje, że suma orzeczonych kar nie spełni należycie swojej funkcji wychowawczej i prewencyjnej w stosunku do oskarżonego, jak i w zakresie jej społecznego oddziaływania, a nadto nie odzwierciedla wyjątkowo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów,

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym ustaleniu, że J. D. nie wprowadził do obrotu i nie udzielał środków odurzających w postaci marihuany O. L., co najmniej dziewięciokrotnie o wadze nie mniejszej niż 500 g. każdorazowo sprzedając m nie mniej niż 25 gram za kwotę po 500 zł podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego a zwłaszcza zeznań O. L. prowadzi do wniosku przeciwnego,

7. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec J. D. kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynów, wagi i ilości popełnionych przez niego przestępstw oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, co powoduje, że suma orzeczonych kar nie spełni należycie swojej funkcji wychowawczej i prewencyjnej w stosunku do oskarżonego, jak i w zakresie jej społecznego oddziaływania, a nadto nie odzwierciedla wyjątkowo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów,

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu, iż całokształt dowodów ujawnionych na rozprawie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony R. W. swoim zachowaniem nie wypełnił ustawowych znamion zarzucanego mu w pkt XXIV aktu oskarżenia przestępstwa stypizowanego w art. 280 § 1 k.k., podczas gdy dokładna analiza całego zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań A. W., konfrontacji przeprowadzonej pomiędzy w/w a podejrzanemu R. W. oraz wyjaśnień samego R. W. który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu prowadzi bezsprzecznie do wniosku przeciwnego,

9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu, iż całokształt dowodów ujawnionych na rozprawie pozwala na przyjęcie, iż oskarżeni J. i K. D. oraz R. W. swoim zachowaniem nie wypełnili ustawowych znamion zarzucanego im w pkt IV, XI i XXV aktu oskarżenia przestępstwa stypizowanego w art. 189 § 1 k.k., podczas gdy dokładna analiza całego zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań A. W., konfrontacji przeprowadzonej pomiędzy w/w a podejrzanym R. W. oraz wyjaśnień samego R. W. prowadzi bezsprzecznie do wniosku przeciwnego.

Podnosząc powyższe prokurator wniósł o:

1. uchylenie zaskarżanego wyroku w całości wobec K. D. oraz J. D., jak i uchylenie wyroku w części w zakresie czynu z pkt XXIV co do R. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu,
2. utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.

Obrońca oskarżonego K. D. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego - w zakresie w jakim Sąd uznał go za winnego zarzucanych mu czynów (pkt 1-5 rozstrzygnięcia) - w całości i zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. - polegające na przypisaniu oskarżonemu K. D. w ramach czynu ciągłego określonego w pkt 2e, sprawstwa czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VIII - poza granicami wyznaczonymi treścią skargi oskarżyciela publicznego, co nastąpiło poprzez zmianę opisu czynu i wskazanie innej osoby niż ta, która została określona w pkt VIII aktu oskarżenia oraz zmianę w zakresie strony przedmiotowej i wskazanie tylko jednej formy sprawczej, a nadto kręgu osób współdziałających w popełnieniu przestępstwa i uznaniu, iż zostało ono popełnione w formie sprawstwa indywidualnego, a które to okoliczności prowadziły w konsekwencji do jednoznacznego wniosku, iż sąd wykroczył poza tożsamość czynu, przypisując oskarżonemu inne zachowanie niż to określone w akcie oskarżenia;

II. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1) art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. - poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1, 2 i 4 sentencji, w tym w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego K. D. i zeznań świadka A. W. składanych na poszczególnych etapach postępowania oraz jego wyjaśnień złożonych w charakterze oskarżonego w innej sprawie, będących dowodem z tzw. pomówienia, które z uwagi na ich wewnętrzną sprzeczność, niekonsekwencję oraz zmiany w obrębie tych depozycji - nie mogły zostać uznane za dowód pozwalający na jednoznaczne przypisane oskarżonemu sprawstwa w/w czynów;

2) art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. - poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 2 i 4 w postaci wyjaśnień oskarżonych R. W. i J. W. (1) oraz zeznań świadków Ł. W., D. W. i O. L., a także pominięcie przez Sąd Okręgowy istotnych okoliczności wpływających na ocenę wiarygodności w/w dowodów;

3) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez brak zawarcia w tej części uzasadnienia skarżonego wyroku, w której sąd dokonał rekonstrukcji przebiegu zdarzeń - jednoznacznych ustaleń faktycznych i zawarcie w niej opisu przeprowadzonych w sprawie czynności dowodowych oraz treści złożonych przez świadków i oskarżonych depozycji procesowych, która to konstrukcja uzasadnienia wyroku de facto nie pozwala na jednoznaczne prześledzenie, jakie z faktów sąd uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, co w konsekwencji uniemożliwia przeprowadzenie prawidłowej kontroli odwoławczej wyroku sądu I instancji;

4) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez zbiorcze powoływanie dowodów, jako podstawy czynionych w sprawie ustaleń, a nadto nie wskazywanie w oparciu, o jakie dowody sąd dokonał części ustaleń faktycznych, co w konsekwencji powoduje, iż wyrok sądu I instancji uchyla się od jego kontroli odwoławczej;

5) art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. - poprzez brak zawarcia w sentencji skarżonego wyroku, w zakresie zachowania wchodzącego w skład czynu ciągłego, które zostało przypisane oskarżonemu w pkt 2a wyroku - ustaleń dotyczących łącznej ilości substancji psychotropowych i środków odurzających, które miały zostać udzielone i wprowadzone do obrotu A. W., co również wobec braku jednoznacznych ustaleń zawartych w tym zakresie w uzasadnieniu skarżonego wyroku - nie pozwala na stwierdzenie, jakie ilości w/w substancji zostały przypisane oskarżonemu K. D.;

6) art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - poprzez poczynienie przez sąd ustaleń faktycznych, w tym tych wpływających na ocenę wiarygodności zeznań A. W. w oparciu o treść ustaleń zawartych w wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 15 listopada 2010 r., sygn. akt II K 107/10 - mimo iż sąd meriti zobowiązany był do dokonania własnych ustaleń w tym zakresie, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady samodzielności jurysdykcyjnej w orzekaniu przez sąd a quo;

7) art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - poprzez oparcie ustaleń faktycznych na niepełnej opinii biegłej z zakresu psychologii M. K., co wynikało z faktu, iż biegła nie brała

udziału we wszystkich przesłuchaniach świadka A. W. w niniejszym postępowaniu i nie mogła w sposób bezpośredni obserwować reakcji świadka w chwili jego przesłuchania, co miało istotne znaczenie wobec zasadniczych różnic w przebiegu kolejnych przesłuchań świadka w postępowaniu sądowym;

8) art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań prokuratorów przesłuchujących świadków i podejrzanych w niniejszym postępowaniu, celem weryfikacji prawidłowości przeprowadzonych z ich udziałem czynności procesowych, co w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia się przez sąd materiału dowodowego pozwalającego na dokonanie oceny, czy depozycje te zostały odebrane z zachowaniem swobody wypowiedzi, czy też nie, a nadto sąd w sposób nieuprawniony wykorzystał w celu ustalenia tej okoliczności oświadczenie prokuratora złożone na rozprawie w dniu 4 września 2012 r., mimo iż nie mogło ono mieć waloru dowodowego, co z jednej strony wskazywało na zasadność w/w wniosku dowodowego obrońcy, z drugiej zaś obliżowało sąd do wyłączenia przesłuchujących osób od udziału w sprawie w charakterze oskarżycieli publicznych.

Obrońca podniósł także:

II. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1) art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 7 i 410 k.p.k. - poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony K. D. miał świadomość małoletności A. W. oraz J. W. (1), która to okoliczność prowadziła do przyjęcia przez sąd w pkt 1 sentencji kwalifikowanego typu przestępstwa z art. 58 ust. 2 oraz w pkt. 2 sentencji zbrodni z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, mimo iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak było podstaw do takiej oceny;

2) art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 7 i 410 k.p.k. - poprzez błędne objęcie konstrukcją współsprawstwa zachowania przypisanego oskarżonemu w ramach czynu ciągłego w pkt 2b sentencji wyroku, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, iż oskarżony swoim zachowaniem realizował którekolwiek ze znamion w/w czynu (albowiem nie przekazywał on bezpośrednio środków odurzających Ł. W.), ani też jego zachowanie nie dopełniało choćby zachowania współoskarżonego J. D., a jednocześnie brak było innych elementów relewantnych dla przyjęcia tej konstrukcji prawnej;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony K. D. zachowaniem przypisanym mu w pkt 3 sentencji wyczerpał dyspozycję typu kwalifikowanego przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy biorąc pod uwagę ilość substancji, której posiadanie zarzucono oskarżonemu brak było podstaw do przyjęcia, iż była ona znaczna w rozumieniu w/w przepisu i możliwe było co najwyżej przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się w/w przestępstwa w jego typie podstawowym;

IV. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 8 czerwca 2010 r.) - poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn ciągły przypisany w pkt 2 sentencji wyroku, kary grzywny w wymiarze przekraczającym maksymalną jej wysokość określoną w kodeksie karnym w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, która to ustawa, jako względniejsza dla sprawcy - winna zostać przez sąd zastosowana.

Obrońca podniósł również zarzut:

IV. rażącej niewspółmierności (surowość) kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego K. D., przekraczającą swoją dolegliwością stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, jakich dopuścił się oskarżony, wyrażającą się w nadmiernym wyekspozowaniu po stronie oskarżonego okoliczności obostrzających w postaci jego uprzedniej karalności oraz poczytaniu na niekorzyść oskarżonego okoliczności należących do znamion typu kwalifikowanego przypisanych mu czynów, które nie mogły być dodatkowo wzięte pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych, a nadto braku dostatecznego uwzględnienia istotnych okoliczności łagodzących zachodzących po

jego stronie, w tym jego młodego wieku i w zakresie czynu zarzucanego w pkt IX - przyznania się oskarżonego do zarzucanego mu czynu oraz rażąca niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności i wymierzenie jej w wysokości zbliżonej do zasady kumulacji, mimo iż okoliczności podmiotowo-przedmiotowe odnoszące się do poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu przemawiały za zastosowaniem zasady zbliżonej do absorpcji.

Podnosząc powyższe obrońca oskarżonego K. D. wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez złagodzenie kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego i orzeczenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Obrońca oskarżonego J. D. zaskarżył wyrok - w zakresie w jakim sąd uznał go za winnego zarzucanych mu czynów (pkt 7-10 i 12 rozstrzygnięcia) - w całości i zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1) art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. - poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 7, 8 i 9 sentencji, w tym w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonych K. D. i J. D. oraz zeznań świadka A. W. składanych na poszczególnych etapach postępowania oraz jego wyjaśnień złożonych w charakterze oskarżonego w innej sprawie, będących dowodem z tzw. pomówienia, które z uwagi na ich wewnętrzną sprzeczność, niekonsekwencję oraz zmiany w obrębie tych depozycji - nie mogły zostać uznane za dowód pozwalający na jednoznaczne przypisanie oskarżonemu sprawstwa w/w czynów;

2) art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. - poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 7 i 9 sentencji w postaci wyjaśnień oskarżonych R. W. i J. W. (1) oraz zeznań świadka Ł. W., a także pominięcie przez Sąd Okręgowy istotnych okoliczności wpływających na ocenę wiarygodności w/w dowodów;

3) art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez brak zawarcia w tej części uzasadnienia skarżonego wyroku, w której sąd dokonał rekonstrukcji przebiegu zdarzeń - jednoznacznych ustaleń faktycznych i zawarcie w niej opisu przeprowadzonych w sprawie czynności dowodowych oraz treści złożonych przez świadków i oskarżonych depozycji procesowych, która to konstrukcja uzasadnienia wyroku de facto nie pozwala na jednoznaczne prześledzenie, jakie z faktów sąd uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, co w konsekwencji uniemożliwia przeprowadzenie prawidłowej kontroli odwoławczej wyroku sądu I instancji;

4) art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez zbiorcze powoływanie dowodów, jako podstawy czynionych w sprawie ustaleń, a nadto nie wskazywanie w oparciu, o jakie dowody sąd dokonał części z ustaleń faktycznych, co w konsekwencji powoduje, iż wyrok sądu I instancji uchyla się od jego kontroli odwoławczej;

5) art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. - poprzez brak zawarcia w sentencji skarżonego wyroku, w zakresie zachowania wchodzącego w skład czynu ciągłego, które zostało przypisane oskarżonemu w pkt 9a sentencji wyroku - ustaleń dotyczących łącznej ilości substancji psychotropowych i środków odurzających, które miały zostać udzielone i wprowadzone do obrotu A. W., co również wobec braku jednoznacznych ustaleń zawartych w tym zakresie w uzasadnieniu skarżonego wyroku - nie pozwala na stwierdzenie, jakie ilości w/w substancji zostały przypisane oskarżonemu J. D.;

6) art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez poczynienie przez sąd ustaleń faktycznych, w tym tych wpływających na ocenę wiarygodności zeznań A. W. w oparciu o treść ustaleń zawartych w wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 15 listopada 2010 r., sygn. akt II K 107/10 - mimo iż sąd meriti zobowiązany był do dokonania własnych ustaleń w tym zakresie, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady samodzielności jurysdykcyjnej w orzekaniu przez sąd a quo;

7) art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez oparcie ustaleń faktycznych na niepełnej opinii biegłej z zakresu psychologii M. K., co wynikało z faktu, iż biegła nie brała

udziału we wszystkich przesłuchaniach świadka A. W. w niniejszym postępowaniu i nie mogła w sposób bezpośredni obserwować reakcji świadka w chwili jego przesłuchania, co miało istotne znaczenie wobec zasadniczych różnic w przebiegu kolejnych przesłuchań świadka w postępowaniu sądowym;

8) art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań prokuratorów przesłuchujących świadków i podejrzanych w niniejszym postępowaniu, celem weryfikacji prawidłowości przeprowadzonych z ich udziałem czynności procesowych, co w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia się przez sąd materiału dowodowego pozwalającego na dokonanie oceny, czy depozycje te zostały odebrane z zachowaniem swobody wypowiedzi, czy też nie, a nadto sąd w sposób nieuprawniony wykorzystał w celu ustalenia tej okoliczności oświadczenie prokuratora złożone na rozprawie w dniu 4 września 2012 r., mimo iż nie mogło ono mieć waloru dowodowego, co z jednej strony wskazywało na zasadność w/w wniosku dowodowego obrońcy, z drugiej zaś obligowało sąd do wyłączenia przesłuchujących osób od udziału w sprawie w charakterze oskarżycieli publicznych;

9) art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - poprzez zaniechanie pouczenia przez sąd o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu J. D. w pkt XIV i przyjęcie, iż czynu tego (przypisanego w pkt 10) dopuścił się on w warunkach art. 64 § 2 kk, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego;

10) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. - poprzez brak zawarcia w części prawnej uzasadnienia - analizy prawnokarnej dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 10 sentencji wyroku, tj. wypełniającego dyspozycję art. 288 § 1 k.k., co do którego zabrakło wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Obrońca podniósł także:

III. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 i 410 k.p.k. - poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony J. D. miał świadomość małoletności A. W. oraz J. W. (1), która to okoliczność prowadziła do przyjęcia przez sąd w pkt 9 sentencji wyroku zbrodni z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, mimo iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak było podstaw do takiej oceny;

2) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. - poprzez błędne objęcie konstrukcją współsprawstwa zachowań zarzucanych w pkt XIII i XVI oraz przypisanie ich oskarżonemu J. D. w ramach czynu ciągłego w pkt 9 sentencji, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, iż oskarżony swoim zachowaniem nie realizował żadnego ze znamion w/w czynu (albowiem nie przekazywał on bezpośrednio środków odurzających A. W. i J. W. (1)), ani też jego zachowanie nie dopełniało choćby zachowania współoskarżonego K. D., a jednocześnie brak było innych elementów relewantnych dla przyjęcia tej konstrukcji prawnej;

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony J. D. zachowaniem przypisanym mu w pkt 8 sentencji wyroku wyczerpał dyspozycję art. 245 k.k., podczas gdy możliwe było co najwyżej zakwalifikowanie zachowania oskarżonego, jako wyczerpujące dyspozycję art. 190 § 1 k.k.;

V. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.. w zw. z art. 33 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 8 czerwca 2010 r.) - poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn ciągły przypisany w pkt 9 sentencji wyroku, kary grzywny w wymiarze przekraczającym maksymalną jej wysokość określoną w kodeksie karnym w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, która to ustawa, jako względniejsza dla sprawy - winna zostać przez sąd zastosowana.

Ponadto obrońca zarzucił:

IV. rażąco niewspółmierność (surowość) kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego J. D., przekraczającą swoją dolegliwością stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, jakich dopuścił się oskarżony,

wyrażającą się w nadmiernym wyeksponowaniu po stronie oskarżonego okoliczności obostrzających w postaci jego uprzedniej karalności oraz poczytaniu na niekorzyść oskarżonego okoliczności należących do znamion typu kwalifikowanego przypisanych mu czynów, które nie mogły być dodatkowo wzięte pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych, a nadto braku dostatecznego uwzględnienia istotnych okoliczności łagodzących zachodzących po jego stronie, w tym w zakresie czynu przypisanego w pkt 10 - przyznania się oskarżonego do zarzucanego mu czynu i przeproszenia pokrzywdzonego, który wybaczył oskarżonemu (która to okoliczność powinna być rozważana w zakresie istotnego złagodzenia kary) oraz rażącą niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności i wymiarzenie jej w wysokości zbliżonej do zasady kumulacji, mimo, iż okoliczności podmiotowo-przedmiotowe odnoszące się do poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu przemawiały za zastosowaniem zasady zbliżonej do absorpcji.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego J. D. wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez złagodzenie kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec tego oskarżonego i orzeczenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje są niezasadne, poza jednym z zarzutów obrońcy oskarżonych K. i J. D., a dotyczącym naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 33 § 1 k.k. w zw. z treścią reguły kolizyjnej zawartej w art. 4 § 1 k.k., co zostanie rozwinięte w dalszej części pisemnych motywów sądu ad quem.

Wbrew twierdzeniom zaprezentowanym w wywiedzionych środkach odwoławczych Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i wyciągnął z niego trafne wnioski. W szczególności wnikliwie odniósł się do wszystkich depozycji procesowych świadka A. W., jak i zeznań pozostałych świadków oraz wyjaśnień oskarżonych. Wbrew twierdzeniom skarżących nie doszło do naruszenia wskazanych w apelacjach przepisów prawa procesowego, w tym reguł oceny dowodów zawartych w przepisie art. 7 k.p.k. Pisemne uzasadnienie wyroku jest stosunkowo obszerne, w każdej jego części czytelne i rozbudowane zwłaszcza, z uwagi na złożoność sprawy pod względem przedmiotowym i podmiotowym, fragment dotyczący ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Przebieg poszczególnych terminów rozprawy, po ponownym przeprowadzeniu przewodu sądowego przed sądem meriti, dowodzi, iż zasadniczo wykonano wszystkie zalecenia sądu odwoławczego. Dowody przeprowadzono dokładnie, z uwzględnieniem i poszanowaniem uprawnień procesowych stron, umożliwiając m.in. obrońcom zadawanie szeregu pytań osobom przesłuchiwanym. Również decyzje procesowe wydane w toku rozprawy zostały przekonująco umotywowane, w tym w zakresie oddalenia wniosków dowodowych.

Wobec tego, że zdecydowana większość zarzutów zawartych w apelacjach obrońcy zarówno K., jak i J. D. jest tożsama w treści, zostaną one omówione obecnie łącznie.

Za bezzasadny uznać należy zarzut autora tych apelacji o wadliwej analizie dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonych D. i zeznań pokrzywdzonego A. W.. W tej materii sąd a quo procedował wyjątkowo rzetelnie i wnikliwie. Świadek A. W. został przesłuchany starannie, o czym świadczy przebieg terminów rozprawy w dniach: 30 maja 2012 r. (tom XVII - 3403v. - 3411v.), 3 lipca 2012 r. (tom XVIII - k. 3559v.- 3569) oraz 3 i 4 września 2012 r. (tom XIX - k.3756 - 3757; k. 3768v. - 3777v.). W żadnym razie nie można podzielić zarzutów o wadliwej analizie zeznań wskazanego pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy dostrzegł sprzeczności i liczne niekonsekwencje w relacjach procesowych A. W. i szeroko je przedstawił w pisemnym uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Z możliwie największą precyzją odtworzono jednostkowe zachowania nie tylko wskazanego pokrzywdzonego, oskarżonych D. i oskarżonego R. W., ale dotyczyło to i innych osób, które miały styczność z procederem rozprowadzania narkotyków i ich zażywaniem. Ocena dowodów jest zdecydowanie pogłębiona i sąd krytycznie odniósł się do wszystkiego tego, co ustalono w ponownym procesie, a co skutkowało bądź uniewinnieniem oskarżonych od części zarzutów (pkt. 6 co do K. D., pkt.11 – co do J. D., pkt. 18 – co do R. W.), bądź do zasadniczej zmiany oceny prawnokarnej przypisanych czynów w porównaniu z treścią postawionego zarzutu w akcie oskarżenia (zwłaszcza co do zdarzenia z dnia 2 marca 2010 r. w m. K. – pkt. 4, 7 oraz 16 wyroku). Zostało przekonująco umotywowane w jakiej części treść zeznań pokrzywdzonego A. W.

zasługiwała na wiarę (uzasadnienie – s. 53-68). Te obszernie wywody są trafne i mają oparcie w innych dowodach wprost powołanych przez sąd I instancji. Odwołano się w szczególności do relacji J. W. (1), Ł. W. oraz O. L.. Wykluczone zostało to, aby w jakiegokolwiek fazie procesu A. W. złożył zeznania w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi. Sąd wręcz z „aptekarską” dokładnością prześledził okoliczności związane z kolejno przeprowadzonymi przesłuchaniami A. W. i z zachowaniem zasady bezpośredniości odebrał zeznania od kilku funkcjonariuszy Policji uczestniczących w tych czynnościach. Pełnej akceptacji podlegało oddalenie wniosku dowodowego obrońcy złożonego przed rozprawą w dniu 4 kwietnia 2012 r., a odnoszącego się do przesłuchania w charakterze świadków prokuratorów, którzy dokonywali czynności przesłuchania (postanowienie - tom XVI – k. 3096). Do faktu i treści oświadczenia złożonego przez prokuratora (tom XIX - k. 3770v.) sąd odniósł się w uzasadnieniu (s. 52), powołując w tym zakresie jeden z wyroków. Zdaniem sądu ad quem podmiotu fachowego nie powinno zaskakiwać to, że w trakcie czynności przesłuchiwania w danym pomieszczeniu przebywa jeszcze inny prokurator, poza tym który odbiera dane zeznania. Nadawanie też waloru dowodowego wskazanemu oświadczeniu w zakresie zaprezentowanym w apelacji i oczekiwanie wyłączenia przez sąd prokuratorów od udziału w sprawie musi budzić zdziwienie w świetle treści przepisów prawa (vide pkt I. 8 apelacji dotyczącej oskarżonego J. D. oraz pkt II. 8 apelacji odnoszącej się do oskarżonego K. D.). Wniosek o wyłączenie osoby prowadzącej postępowanie przygotowawcze może być złożony w toku tego postępowania. Wniosek o wyłączenie prokuratora oraz innego oskarżyciela publicznego złożony po rozpoczęciu przewodu sądowego pozostawia się bez rozpoznania, chyba że okoliczność stanowiąca podstawę wyłączenia powstała lub stała się stronie wiadoma dopiero po rozpoczęciu tej fazy postępowania sądowego (art. 41 § 2 in fine k.p.k. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k.). Odpowiednie stosowanie przepisów odnoszących się do trybu wyłączenia (Rozdział 2 Kodeksu postępowania karnego) musi uwzględniać regulację zawartą w art. 48. Oznacza to, że w odniesieniu do wyłączenia prokuratora lub innego oskarżyciela publicznego, jak też osoby prowadzącej postępowanie przygotowawcze, nie znajduje zastosowania przepis art. 42 § 4 k.p.k., czyli to nie sąd wyłącza od udziału w sprawie obecnego na rozprawie w charakterze oskarżyciela publicznego prokuratora.

Sąd Okręgowy szczegółowo odniósł się do swobody wypowiedzi świadków przesłuchanych na etapie postępowania przygotowawczego (uzasadnienie – s. 49 - 53). Przed sądem pokrzywdzony A. W. został przesłuchany najpierw w obecności biegłej psycholog M. K. (k. 3403v.), a następnie biegłej A. K. (k. 3768v.). Złożyły one stosowne opinie w sprawie, a druga z biegłych m. in. podała w dniu 11 września 2012 r. (k. 3768v.): „Na podstawie moich obserwacji, których dokonałam podczas przesłuchania A. W. stwierdzam, że jego zdolność do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń znajduje się w normie. Zgadzam się z treścią opinii psychologicznej, która została wydana w dniu 16 maja 2012 r. przez biegłą psycholog M. K. z treścią, której się zapoznałam. W pełni podzielam zdanie biegłej, gdyż rozwój intelektualny A. W. znajduje się w granicach normy, więc nie wpływa on zaburzająco na zdolność do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń”. Nie potwierdził się w żadnym razie zarzut obrońcy o niekompletności tego dowodu w aspekcie przeprowadzonej oceny depozycji A. W.. Opinie obu biegłych, w tym ustne, były zbieżne i wbrew twierdzeniom obrońcy kompletne (pełne). Zasadnie, więc oparto się na nich w trakcie kompleksowej oceny wszystkich relacji pokrzywdzonego, co jednoznacznie zostało zaznaczone przez sąd a quo. Wystarczy odwołać się w tym miejscu chociażby do zapisów na s. 50-51 pisemnych motywów zakwestionowanego rozstrzygnięcia. To, że obie biegłe nie były podczas wszystkich zeznań A. W. nie oznacza, że oparcie się na korelujących w treści wnioskach było błędne. Okoliczności obiektywne zadecydowały o tym, że w końcowej fazie przesłuchania w/ w świadka obecna była tylko biegła A. K..

W zakresie analizy dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy brak jest także faktycznych podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przepisów: art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. Treść, obszerność i usystematyzowanie pisemnego uzasadnienia wyroku jawnie przeczy tezie skarżącego o rzekomym naruszeniu procesowych wymogów sporządzania tego dokumentu. W rozbudowanym stanie faktycznym na każde relewantne ustalenie powołano dowód, a w części poświęconej analizie materiału dowodowego dokonywano niejednokrotnie uszczegółowienia ocen - w kontekście treści innych dowodów. To, że ostatecznie ustalenia faktyczne w zasadniczym zakresie nie są korzystne zarówno dla K., jak i J. D. nie oznacza, że zostały one dokonane z naruszeniem norm procesowych, które zostały powołane w apelacjach. Nie można dostrzec podstaw do uznania, że organ procesowy powziął uzasadnione wątpliwości, bądź winien je dostrzec, w kierunku przedstawionym przez autora obu złożonych

środków odwoławczych i tym samym, aby doszło do naruszenia zasady *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.). Także zarzuty dotyczące wad części dyspozytywnej podważonego orzeczenia, tj. naruszenia przepisu art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. nie potwierdziły się. W zakresie bowiem możliwości doprecyzowania ilości narkotyków w orzeczeniu poprzestano niejednokrotnie na dopuszczalnej formule: „nie mniej niż”, „nie więcej niż”, a w uzasadnieniu odniesiono się m. in. do różnych ilości narkotyków wskazanych przez A. W. (s. 56-57). Przypomnieć należy, że związane to było z postawą tego świadka, który ostatecznie zeznał na rozprawie w dniu 4 września 2012 r.: „Ja dostrzegam sprzeczność, że w odczytanych wyjaśnieniach u pana prokuratora powiedziałem, że od sierpnia do grudnia 2009 r. sprzedawałem około 5 kg narkotyków i brałem je wszystkie od K. D., a następnie w dalszej części przesłuchania podałem, że myśmy wszyscy sprzedawali po 3 kg narkotyków. Nie wiem jak wyjaśnić tę sprzeczność, że raz podałem 5 kg, a następnie 3 kg. Dzisiaj nie pamiętam ile łącznie kupiłem narkotyków w tamtym okresie”. W świetle wszystkich dowodów przeprowadzonych na etapie postępowania przed sądem trafnie zostały wskazane powody zmodyfikowania w wyroku ilości przypisanych narkotyków i doszło, w świetle dostępnego materiału dowodowego oraz z uwzględnieniem tego, że było szereg transakcji na przestrzeni miesięcy, do możliwie najprecyzyjniejszego dookreślenia tych ilości (m. in. - s. 90 i n. uzasadnienia). Dotyczyło to w szczególności jednostkowych zachowań podjętych wobec określonej osoby. Nie dysponował przecież sąd „pamiętnikami” osób biorących udział w opisanych zdarzeniach, czy przykładowo stosownymi wpisami w tym zakresie na portalach internetowych, a tym bardziej nie miał do wglądu uwierzytelnionej dokumentacji „handlowej” tych transakcji.

Nie było też błędem odwołanie się przez sąd *meriti* do treści wyroku, którym został skazany A. W. (odpis - tom XVIII – k. 3603-3610v.), co miało miejsce w trakcie przedstawiania tego co ustalono w przedmiotowym postępowaniu (uzasadnienie - s. 10 oraz s. 57). Niewątpliwie złożoną kwestią jest charakter rozstrzygnięć sądów karnych. Zgodzić się należy z tym, że wyrok zapadły w innej sprawie, dotyczący zdarzenia, które jest przedmiotem osądu także w toczącej się sprawie musi być rozważony na płaszczyźnie oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Nie ulega jednak wątpliwości, że jakkolwiek przepis art. 8 k.p.k. statuuje zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, nie znaczy to jednak, że za pożądany uznawać należy taki stan rzeczy, w którym co do tego samego zdarzenia w orzeczeniach różnych sądów diametralnie odmiennie oceniono w szczególności zeznania tego samego świadka, jakkolwiek nie ujawniły się nowe okoliczności, które by te różnice w ocenie w sposób racjonalny uzasadniały. Jakkolwiek jest oczywiste, że sąd karny, poza wyjątkami nie jest związany orzeczeniem sądu karnego zapadłym w innej sprawie (art. 8 k.p.k.), a także ustaleniami faktycznymi z innej sprawy oraz oceną przeprowadzonych w niej dowodów, to jednak nie ulega wątpliwości, że takie rozstrzygnięcie, zapadłe w innej sprawie, dotyczące zdarzeń, które nawet nie są tożsame, ale są ściśle związane ze zdarzeniami będącymi aktualnie przedmiotem osądu, winno być rozważone na płaszczyźnie oceny całokształtu okoliczności ujawnionych i podlegających ujawnieniu w toku rozpoznania sprawy. Rzecz więc nie w tym, by wynik rozpoznania drugiej ze spraw, czy też możliwa odmienna ocena wiarygodności dowodów (np. wypowiedzi poszczególnych osób) miały ważyć na rozstrzygnięciu rozpoznawanej sprawy, lecz w tym, że zainteresowaniu orzekającego sądu winien podlegać już sam fakt wydania tego orzeczenia i jego treść, a w tym zwłaszcza to, czy w podstawach ustaleń faktycznych orzeczenia zapadłego w innej sprawie nie znalazły się dowody istotne również z punktu widzenia rozpoznawanej sprawy (por. Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz do art. 1-296, Tom I - pod red. P. Hofmańskiego, Warszawa 2011, s.107 i n. z powołanymi tam orzeczeniami Sądu Najwyższego).

Nie można także podzielić zarzutu braku podstaw do tego, że obaj w/w oskarżeni nie mieli świadomości małoletniości A. W. i J. W. (1). I temu zagadnieniu sąd poświęcił niemało uwagi i wyprowadzone wnioski w całości przekonują. Odwołanie się do zamieszczenia stosownego wpisu do portalu „Nasza klasa” co tak zaakcentowano w apelacjach nie mogło skutkować odrzuceniem logicznie przedstawionych licznych faktów świadczących niezbicie o tym, że ziszczyły się podstawy do przyjęcia tego, że spełnione zostały znamiona zbrodni określonej w art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (uzasadnienie – s. 5-6, s. 86-87). Dotyczy to również wnikliwej analizy w zakresie przypisania znacznej ilości narkotyków i działania w/w oskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Odtworzony został ponadto podział ról w ramach współsprawstwa i to w zakresie poszczególnych przypisanych przestępstw, gdy taką konstrukcją prawną przyjęto.

Odnosnie podjętych działań wobec A. W., Ł. W. i J. W. (1) zostało ponad wszelką wątpliwość udowodnione, że bracia D. w ustalonym przez sąd okresie działali wspólnie i w porozumieniu. Sąd Okręgowy dokładnie wskazał które dowody o tym świadczyły (uzasadnienie - s. 6 co do A. W., s. 22 - 24 co do Ł. W., s. 26 - 27 co J. W. (1), a nadto s. 54, a zwłaszcza s. 86 - 89). Kwestionowanie w takim układzie sprawstwa oskarżonych nie mogło przynieść oczekiwanych rezultatów. Przede wszystkim słusznie podkreślił Sąd Okręgowy (uzasadnienie - s. 54), iż: „Dowody w postaci wyjaśnień J. W. (1), zeznań O. L., W. W., C. W. i J. W. (2), potwierdziły także depozycje A. W., iż źródłem jego zaopatrzenia w narkotyki w okresie od lipca 2009r do końca listopada 2009r byli oskarżeni K. i J. D.”.

Odnosząc się do innych zarzutów obrońcy stwierdzić trzeba, że jeżeli chodzi o oskarżonego J. D. nie ma wątpliwości, że dopuścił się on występkowi przeciwko wymiarowi sprawiedliwości stypizowanego w art. 245 k.k. (pkt 8 wyroku). Sąd Apelacyjny w pełni podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego (uzasadnienie – s. 98-99). Są to wywody czytelne i z punktu widzenia jurydycznego jasne. Odmienne zapatrywania apelującego, z powołaniem się na tezę zawartą we wskazanym w niej orzeczeniu sądowym nie przekonuje. Zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 190 § 1 k.k., co postuluje skarżący, nie oddałoby całej zawartości bezprawia charakteryzującego czyn J. D., niezależnie od kwestii proceduralnej (wnioskowy tryb ścigania przestępstwa groźby). Charakter świadka, jako przedmiotu czynności wykonawczej w rozumieniu przepisu art. 245 k.k. nadaje danej osobie już sam fakt spostrzeżenia pewnych okoliczności, a nie dopiero jej formalny status w procesie, który z takich, czy innych względów może być oddalony w czasie. Wyróżnić bowiem należy świadków w znaczeniu materialnym (faktycznym) oraz świadków w znaczeniu formalnym (procesowym). Pierwszą grupę stanowią osoby, których spostrzeżenia oparte są na ich własnych wrażeniach zmysłowych, natomiast druga grupa odnosi się do osób, które zostają wezwane przez organ procesowy do przekazania w trybie procesowym posiadanych przez siebie wiadomości dotyczących określonych faktów. Przepis art. 245 §1 k.k. chroni nie tylko świadków w ujęciu formalnym, ale i materialnym, mających informacje o zdarzeniu będącym przedmiotem oceny w danym postępowaniu, i którzy mogą być dopiero wezwani w charakterze świadka w celu złożenia zeznań. Za szerokim rozumieniem znamienia „świadek” przemawia zarówno przedmiot ochrony wskazanego przepisu, tj. dobro wymiaru sprawiedliwości, jak i wzgląd na bezpieczeństwo konkretnego człowieka dysponującego określoną wiedzą na temat czynów będących przedmiotem prawnokarnego wartościowania.

Brak jest także uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że w stosunku do oskarżonego J. D. naruszono prawo do obrony, przez niepouczenie na podstawie art. 399 § 1 k.p.k. stron o możliwości zastosowania art. 64 § 2 k.k., skoro pierwotnie w pkt XIV aktu oskarżenia miał on już postawiony zarzut popełnienia czynu w warunkach powrotu do przestępstwa. Uchybienie proceduralne sądu nie było tej rangi, aby rozpatrywać je w kontekście wskazanego przez skarżącego art. 6 k.p.k., jak i przepisu dotyczącego względnej przyczyny odwoławczej, tj. wpływu tego uchybienia na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.). Było to przede wszystkim uzupełnienie podstawy wymiaru kary, zgodnie ze stanem faktycznym, i zostało to następnie umotywowane przez organ procesowy (uzasadnienie – s. 97-98).

Ma rację obrońca, że sąd meriti de facto zaniechał rozważań prawnych co do subsumcji czynu przypisanego oskarżonemu J. D. w pkt 10 wyroku. W stanie faktycznym jednak wskazano wszystkie niezbędne przesłanki do przyjęcia kwalifikacji z art. 288 § 1 k.k., oskarżony w całości przyznał się do dokonania zniszczenia mienia na szkodę pokrzywdzonego J. W. (2), a w części poświęconej wymiarowi kary został ten czyn wyodrębniony. Sąd przedstawił istotne okoliczności wskazujące na jego prawną charakterystykę (kwalifikację prawną i operowanie znamieniem czynnościowym „zniszczenie mienia”, uzasadnienie - s. 109-110). Nie zmienia to jednak faktu, że doszło do kolejnego uchybienia, które w ogóle nie powinno mieć miejsca, zwłaszcza po takich wytycznych jakie zawarto po pierwszym instancyjnym rozpoznaniu apelacji w tej sprawie.

W ocenie sądu ad quem nie doszło do ziszczenia się bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w apelacji obrońcy oskarżonego K. D. (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.). Zagadnieniu tożsamości czynu zarzuconego w pkt VIII i przypisanego w pkt 2e wyroku sąd meriti poświęcił wiele uwagi (uzasadnienie - s. 35-38) i przyjęte wnioski zasługują na aprobatę. W tym miejscu zasadnym jest także odwołać się do już wyrażonych zapatrywań prawnych sądu II instancji, poprzez pryzmat art. 442 § 3 k.p.k., co nastąpiło w pisemnych motywach pierwszego wyroku Sądu Apelacyjnego (uzasadnienie - s. 51-53).

Błąd zaistniały na etapie śledztwa, a dotyczący mylnego wskazania odbiorcy narkotyku (D. W. zamiast O. L.) został niewątpliwie sanowany (naprawiony). Przy ponownym rozpoznaniu sprawy oskarżyciel publiczny, odczytując akt oskarżenia dokonał stosownej modyfikacji opisu pkt VIII skargi głównej (tom XVI - prot. rozpr. z dnia 4 kwietnia 2012 r. - k. 3097) i jednoznacznie zaznaczył, że chodziło właśnie o osobę O. L.. W istocie doszło tylko do wskazania właściwego „kontrahenta” przedmiotowego procederu. Sąd doprecyzował także zachowanie K. D. i przypisał mu tzw. jednosprastwo (sprawstwo pojedyncze) co do tego czynu i nie można przyjąć, że potwierdził się wskazany zarzut obrońcy.

Nie znalazł również potwierdzenia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w aspekcie oceny ilości narkotyków z punktu widzenia dokonanej względem K. D. kwalifikacji prawnej czynu przypisanego mu w pkt 3 wyroku (art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). I w tej materii dokonane oceny przez sąd a quo (uzasadnienie - s. 91-92) w całości przekonują. Znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, Lex nr 897769). Treść normatywna art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie zawiera żadnych kazuistycznych unormowań definiujących pojęcie „znaczna ilość”, którego naruszenie mogłoby uzasadniać zarzut w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. Kryterium ilościowe pojęcia „znaczna ilość” winno być zawsze ocenione przez pryzmat liczby porcji, jakie mogą być przygotowane do bezpośredniego użycia. Jeżeli zważy się, iż udzielanie (w rozumieniu sprzedaży) środka w postaci marihuany odbywa się z reguły w porcjach 0,5 g, porcja zaś do bezpośredniego użytku w tzw. fifce wynosi 0,1 g, to nietrudno wyliczyć, iż dokonana subsumcja nie była wadliwa (por. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, pod red. A. Ważnego, Warszawa 2013, s. 425 i n., w tym teza 51 oraz T. Kozioł, Znaczna ilość środka odurzającego, Prok. i Pr. nr 11/2010, s. 62 i n., w tym s. 70 co do określenia „jednostki handlowej” w wypadku marihuany).

Jednakże zasadne okazały się apelacje obrońcy oskarżonych K. i J. D. w zakresie naruszenia przez Sąd Okręgowy treści art. 33 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd ten dopuścił się oczywistego, a przy tym rażącego naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego. Czyny przypisane oskarżonym (pkt 2 - co do K. D., pkt 9 - co do J. D.) popełnione zostały przed podwyższeniem przez ustawodawcę maksymalnej liczby stawek, jaką można orzec w oparciu o wskazany przepis art. 33 § 1 k.k., co nastąpiło z dniem 8 czerwca 2010 r. (ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny ... , Dz. U. Nr 206, poz.1589). Do wskazanej daty była to liczba „360”, a obecnie „540”. Orzeczenie więc liczby 400 stawek dziennych w dacie wyrokowania, w tych jednostkowych skazaniach, doprowadziło do ziszczenia się względnej podstawy odwoławczej o której mowa w art. 438 pkt 1 k.p.k. Skutkowało to uchynieniem kary łącznej grzywny (pkt 5 oraz pkt 12), obniżeniem kary majątkowej we wskazanych wcześniej punktach zaskarżonego wyroku do 300 stawek dziennych i ukształtowanie na nowo kary łącznej grzywny w wysokości 300 stawek dziennych. Wysokość tej kary (ilość stawek) pozostaje, zdaniem Sądu Apelacyjnego, w zgodzie z okolicznościami podniesionymi w uzasadnieniu Sądu Okręgowego w aspekcie zwłaszcza skutków przestępczej działalności K. i J. D.. Nie narusza też wskazana zmiana zasady przyjętej przez sąd, że ilość stawek dziennych kary łącznej grzywny odpowiada wysokości najwyższej jaką orzeczono za czyn jednostkowy, czyli za przestępstwa przypisane w pkt 2 oraz 9 zaskarżonego wyroku. Sąd przyjął dolną granicę kary łącznej jaką przewiduje art. 86 § 1 k.k., który stanowi dyrektywy wymiaru takiej kary (łącznej). W tej części należało mieć na uwadze fakt, że wskazany zarzut podniesiono w apelacji obrońcy, a więc środkiem odwoławczym wniesionym na korzyść oskarżonych D. i dlatego zasadnym było odwołanie się do powołanego art. 4 § 1 k.k. Przy ocenie zaś „względności ustaw” należy brać pod rozwagę wszystkie instytucje porównywanych ustaw, które mogły mieć zastosowanie do danego sprawcy, tj. nie tylko samo zagrożenie karą, ale też na przykład przedawnienie, instytucje probacyjne, granice wieku odpowiedzialności karnej, dyrektywy wymiaru kary (podkreślenie – SA), powrotność do przestępstwa, zatarcie skazania, nadzwyczajne złagodzenie kary, a ocena ta powinna być dokonywana in concreto, a nie in abstracto (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996 r., I KZP 2/96, OSNKW, nr 3-4, poz. 16 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., V KKN 67/01, OSNKW, nr 5-6, poz. 36).

Przechodząc do apelacji prokuratora stwierdzić należy, iż nie zasługiwała ona na uwzględnienie. Sąd meriti w pkt 2 i 9 zakwestionowanego rozstrzygnięcia zasadnie odwołał się do art. 33 § 2 k.k., jako podstawy prawnej orzeczenia kary grzywny, chociaż nie wskazał prawidłowo wysokości stawek dziennych, co wykazano powyżej. Nie nastąpiło przecież

wymierzenie kary na podstawie art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdzie w ustawowym zagrożeniu (ust. 1 i 3) jest przewidziana kumulatywna kara grzywna, lecz wymierzono ją na mocy art. 59 ust. 2. W tym zaś przepisie takiego rozwiązania nie przyjęto (jest tak np. w przepisie art. 53 ust. 2 cyt. ustawy). Przy ustaleniu, że sprawca czynu określonego w art. 59 ust. 2 działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podstawę normatywną orzeczenia kary grzywny stanowi art. 33 § 2 k.k. (por. cyt. komentarz do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, s. 405, teza 59).

Za całkowicie chybiony uznać należy wywód prokuratora zawarty w pkt 2 apelacji, skoro w zakresie pkt IV aktu oskarżenia (pkt 4 wyroku) zawarto nie tylko opis przypisanego K. D. zachowania, ale i kompletne pod względem prawnym rozstrzygnięcie sądu. Zarzut, więc rzekomego naruszenia postanowień art. 413 §1 pkt 4,5 i 6 k.p.k. okazał się bezpodstawny.

Prokurator, z niezrozumiałych w istocie względów twierdzi w uzasadnieniu apelacji, że brak jest prawomocnego orzeczenia co do uniewinnienia oskarżonego K. D. od popełnienia czynu III zarzuconego mu w akcie oskarżenia. Z treści wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 grudnia 2011 r. wyraźnie wynika, że uchylenie wyroku sądu I instancji nastąpiło „w zaskarżonej części”, a uniewinnienie we wskazanym zakresie nie zostało zaskarżone przez prokuratora. Wprost i jednoznacznie zakreślono zakres przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w uzasadnieniu sądu II instancji (por. m. in. s. 57 pisemnych motywów). Na powyższe uwagę zwrócił nie tylko obrońca w głosach stron (k. 3821), ale i Sąd Okręgowy w części wstępnej uzasadnienia zaskarżonego obecnie wyroku.

Uniewinnienie oskarżonego K. D. od dokonania zarzuconego mu czynu w pkt X aktu oskarżenia (pkt 6 wyroku) zostało w pełni przekonująco uzasadnione (s. 38 - 40) i faktycznie nawet nie zdołano ustalić, czy podane we wstępnej fazie postępowania osoby (S. W. i A. S.), które miały przyjąć narkotyki, a nawet, czy w ogóle istnieją. Odwoływanie się skarżącego do niezweryfikowanego procesowo zapisu sms-a w telefonie należącym do oskarżonego nie przekonuje i zasadnie sąd zastrzegł, że brak było dowodów na potwierdzenie popełnienia takiego przestępstwa, a skazanie na podstawie domniemań, czy przypuszczeń jest niedopuszczalne.

Także uniewinnienie oskarżonego J. D. od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XVII (pkt 11 wyroku) było prawidłowe i trafnie oraz wieloaspektowo umotywowane (uzasadnienie – s. 30 - 35). Rzeczywiście nie było podstaw, aby każde, bez wyjątku działanie braci D. uznać za popełnione w ramach współsprawstwa, przy czym wprost odniesiono to do tego w jaki sposób działał samodzielnie K. D.. Zasadnie zastrzeżono, że okoliczność, że obaj bracia współdziałali we wprowadzaniu do obrotu narkotyków za pośrednictwem A. W., J. W. (1) i Ł. W. automatycznie nie mogła przesądzić, że proceder ten - w takim układzie personalnym - istniał także w odniesieniu do osoby O. L..

W końcu zgodzić się należy w całości z oceną sądu dotyczącą przebiegu zdarzenia z dnia 2 marca 2010 r. w m. K. (zarzuty z pkt: IV, XI, XII, XXIV oraz XXV) - czynu niewątpliwie kluczowego w całej sprawie. Temu zdarzeniu i związanymi z nim zarzutami postawionymi oskarżonym sąd meriti poświęcił praktycznie najwięcej miejsca. Są to rozważania, które w ocenie sądu ad quem pozostają w pełni pod ochroną reguł oceny dowodów zawartych w art. 7 k.p.k. Nie uszło uwadze organu procesowego jak liczne wersje tego zdarzenia przedstawił w swoich relacjach procesowych pokrzywdzony A. W.. Poczynawszy od dokonanych ustaleń faktycznych związanych z tym czynem (uzasadnienie - s. 14 i n.), oceną przeprowadzonych na rozprawie dowodów w tym zakresie (s. 58 i n.) oraz analizą prawną ustalonych zachowań oskarżonych (s. 92 i n.) procedowanie Sądu Okręgowego nie może zostać skutecznie podważone. W tej mierze w sumie lakoniczne stwierdzenia zaprezentowane w apelacji prokuratora zmierzają do bezzasadnego zdezwuowania zasadnych wniosków sądu I instancji. Całość stanowiska sądu w tym zakresie dowodzi krytycznego odniesienia się do istniejącego materiału dowodowego i została niewątpliwie zachowana zasada obiektywizmu określona w art. 4 k.p.k. Sąd Okręgowy niezwykle wnikliwie, czego dowodzi m. in. treść wskazanych obszernych protokołów przesłuchania pokrzywdzonego, starał się wyjaśnić losy „paczki papierosów” oraz „dobrowolności” wejścia przez A. W. do samochodu i doszedł do przekonania, które także sąd odwoławczy podziela. W aspekcie tak istotnym, decydującym o surowszej odpowiedzialności karnej (art. 280 §1 k.k. i art. 189 §1 k.k.) niezbędnym było zasadniczo krytyczne podejście do tak zmiennych w treści zeznań pokrzywdzonego. Oskarżeni, w tym R. W., ostatecznie zostali skazani wyłącznie za to, co nieodparcie wynikało z dowodów, które zostały wskazane przez sąd meriti i poddane precyzyjnej oraz wnikliwej analizie.

Zaskarżony wyrok w części dotyczącej wymierzonych kar jednostkowych, jak i kar łącznych pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonych K. i J. D. jest prawidłowy i wyczerpująco umotywowany przez Sąd Okręgowy. Stanowiska zaprezentowane zarówno przez obrońcę, jak i oskarżyciela publicznego stanowią w tym względzie wyłącznie kolejną polemiką z trafną decyzją procesową i brak było podstaw do uznania, że orzeczone kary są niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd I instancji przedstawił całe spectrum argumentów, ściśle powiązanych z okolicznościami popełnienia konkretnego czynu przestępczego, jak i w ogóle charakterystyką oskarżonych K. D. oraz J. D.. Zdaniem Sądu Apelacyjnego uwzględnione zostały zasady sędziowskiego wymiaru kary określone zwłaszcza w przepisie art. 53 § 1 k.k., a konsekwencje w obszarze kary są współmierne do stopnia zawinienia i winny spełnić wszystkie zaprogramowane ustawowo cele kary (w tym kary o charakterze izolacyjnym).

O kosztach orzeczono na mocy obowiązujących przepisów prawa, w tym z uwzględnieniem stawek adwokackich związanych z obroną z urzędu oskarżonego R. W. w toku postępowania odwoławczego.